

opusdei.org

Sohvalta ylös!

Vuonna 2016 elin päällisin puolin varsin mukavaa elämää. Minulla oli hyvä työ suurlähetystössä, mukavat työkaverit, ystäviä, viihtyisä asunto ja vaatekaappi täynnä vaatteita. Elämä oli siis asettunut omiin mukaviin uomiinsa, mutta silti usein pohdin sitä, että haluaisin elämältä enemmän. Näin jälkikäteen on helppoa nähdä, että kyse ei pohjimmiltaan ollut siitä, että halusin itse elämältä enemmän. Ongelman ytimenä oli se, että halusin itse antaa enemmän!

5.5.2021

Vuonna 2016 elin päällisin puolin varsin mukavaa elämää. Minulla oli hyvä työ suurlähetystössä, mukavat työkaverit, ystäviä, viihtyisä asunto ja vaatekaappi täynnä vaatteita.

Matkustin usein ja kauas. Uskoni oli tiiviisti mukana arjessa. Kävin messussa, osallistuin seurakunnan elämään, opiskelin katekeetaksi ja opetin ensikommuunio- ja vahvistuksen sakramenttiin valmistavia kursseja nuorille.

Elämä oli siis asettunut omiin mukaviin uomiinsa, mutta silti usein pohdin sitä, että haluaisin elämältä enemmän. Mutta mitä? Jos olin rehellinen, näin että työni ei tuonut tyydytystä. Minulla oli kalvava tunne, että olin väärässä paikassa. Tätä epämääräistä tyytymättömyyttäni pakenin

erilaisiin viihdykkeisiin, sosiaaliseen mediaan, shoppailuun, harrastuksiin, ruokaan ja juomaan. Näin jälkikäteen on helppoa nähdä, että kyse ei pohjimmiltaan ollut siitä, että halusin itse elämältä enemmän. Ongelman ytimenä oli se, että halusin itse antaa enemmän!

Maailman nuortenpäivät Krakovassa

Alkukesästä 2016 hyvä ystäväni kysyi haluaisinko lähteä mukaan Maailman nuortenpäiville, jotka järjestettäisiin heinäkuun lopussa Krakovassa. Ensimmäinen ajatukseni oli, että olen aivan liian vanha lähtemään nuortenpäiville. Seuraava ajatukseni oli, että haluan ehdottomasti lähteä mukaan. Meitä lähti Helsingistä matkaan pieni, seitsemän hengen ryhmä, joka oli tapahtumaan osallistujien keski-ikää ajatellen hieman kypsempi. Majoituimme Puolan armeijan

rakentamalle 3 000 hengen pellolle raivatulle tilapäisleirille, missä nukuimme maalattiaisissa teltoissa. Alueelta puuttui sähköt ja tilapäisiin wc- ja suihkutiloihin oli yleensä aina pitkät jonot. En ollut koskaan aikaisemmin yöpynyt leirintä-alueella, saatika pellolla, eikä minulla ollut shoppailutaustastani huolimatta minkäänlaisia retkivarusteita. Matkaan valmistauduin hankkimalla uuden makuualustan ja retkipatjan. Makuupussin sain lainaksi työpaikaltani.

Viikon leirielämäämme mahtui niin kaatosadetta kuin hellettäkin, mutaa, muurahaisia ja kylmiä pikasuihkuja. Koska Krakovan kaupunki tursusi pyhiinvaeltajia, arvioiden mukaan paikalle oli saapunut reilut 1,5 miljoonaa henkeä, oli pakko luopua esimerkiksi ajatuksesta käyttää julkisia kulkuvälineitä. Päädyimme kävelemään kaikkialle, satoi tai

paistoi. Yleensä päivän aikana kumpaaakin ja useaan otteeseen. Kävellessä oli hyvää aikaa miettiä ja rukoilla. Usein lauloimme. Hetkessä eläminen oli yllättävän helppoa. Väentungoksissa huomasin, miten vallalla oli hyvä tahto. Epämukavuudesta ja paineesta huolimatta kukaan ei töninyt toisia, kertaakaan en todistanut epäystävällistä tai kärsimätöntä käytöstä. Paikalliset ihmiset tulivat tervehtimään pyhiinvaeltajajoukkoja katujen varsille, tarjoten vesipulloja tai vaan kädenpuristusta ja tarttuvaa hymyä.

Eräänä päivänä kävimme Auschwitz-Birkenaun keskitysleireillä. Sain siellä omista ja muiden reaktioista todistaa miten lähellä leirien jäljellä olevien rakennusten todistamat tapahtumat edelleen ovat. Epätodellisena on jäänyt mieleen hetki, jossa Birkenaun suuret lehmukset ja hiljaisuudessa kaikunut

linnun laulu olivat kauneudessaan pysäyttävänä kontrastina tuolle ihmismassojen tuhoamista varten rakennetulle paikalle. Ilmassa väreili myös uusi väkivallan uhka, Pariisin ja Nizzan tapahtumien ollessa tuoreessa muistissa.

Palaset loksahtavat kohdilleen

Kaikki muuttui, tai sanoisinko elämässäni seuranneen suuren muutoksen siemen kylvettiin lauantaina, päivää ennen paluumatkaa. Tuona kuumana heinäkuuisena päivänä vaelsimme väentungoksessa reppuinemme noin 15 kilometrin matkan kaupungin ulkopuolelle Campus Misericordaelle, missä tarkoituksenamme oli osallistua paavi Franciscuksen viettämään vigilian ja adoraatioon ja yöpyä sitten taivasalla ennen sunnuntain messua, paluuta kaupunkiin ja sitä kautta koti-Suomeen alkuillasta.

En tule koskaan unohtamaan miten parimiljoonainen pyhiinvaeltajajoukko hiljentyi sakramentin palvontaan, laskevan auringon värjätessä heinäkuisen iltataivaan vuoronperään laventelin, kullan ja roosan väriseksi. Tuon samaisen taivaan alla seistessäni jokin sisälläni asettui oikealle paikalleen. Vigiliassa paavi Franciscus piti puheen, joka muutti elämäni suunnan. Paavi herätteli kuulijoitaan sanomalla aivan suoraan, että nyky maailma ei tarvitse nuoria ”sohvaperunoita” tai ”vaihtopenkkiläisiä”, vaan aktiivisia pelaajia kentällä, jotka ovat valinneet passiivisuuden asemasta puolustaa arvokkuuttaan ja päättää tulevaisuudestaan. Suorasukaiseen tapaansa hän lausui, että elämä on aina kaunista, kun valitsemme elää sitä täysillä, haluten jättää jälkemme historiaan jälkipolvia varten. Paavi sanoi, että Herramme Jeesus haluaa, ensimmäisen Helluntain tapaan

tehdä meissä ihmeen, yhden suurimmista ihmeistä mitä voimme elämässämme kokea. Tämä ihme on se, että hän muuttaa kätemme sovituksen välineiksi, yhteyden ja luomisen välineiksi. Paavi kutsui meitä toimintaan sanoen ”Herra haluaa, että sinun kätesi ovat muokkaamassa tämän päivän maailmaa.” Liian pieneen lainamakuupussiini kääriytyneenä katselin taivaan tähtiä ja nautin kaikkialla väsymyksestä ja epämukavuudesta huolimatta vallitsevasta tarttuvasta rauhasta ja ilosta. Ja pohdin paavin lausumia sanoja.

Pois vaihtopenkiltä!

Palattuani kotiin kaikki oli ulkoapäin ennallaan, mutta sisäisesti olin muuttunut. Tuntui, että olisin ollut yllättäen täysin hereillä. Minulla oli rohkeutta tarkastella elämäni ja todeta, että oli aika tehdä muutos.

Tämä yhteinen matkamme antoi minulle tilaisuuden kokeilla rajojani ja näkemään, että ne eivät olleetkaan siinä missä oli aikaisemmin aina ajatellut niiden olevan. Tiesin, että minulla oli tehtävä ja päämäärä, joka tuli yhtäkkiä täysin selkeäksi. Missään vaiheessa en ollut yksin, Jumala oli kanssani ja ohjasi minua eteenpäin.

Krakovan-matkaa seuranneena keväänä pyrin ja pääsin opiskelemaan toimintaterapeutiksi, ihmisläheiseen ja luovaan ammattiin, josta olin ollut jo kauan kiinnostunut ja jonka kautta voisin paremmin palvella muita ja käyttää kykyjäni. Hypätessäni uudelleen koulun penkille, irtisanouduin samalla myös työstäni ja luovuin asunnostani. Pakkasin tavarani ja huonekaluni varastoon ja muutin asumaan opiskelija-asuntolaan Silta-klubille. Luovuttuani aikaisemman elämäni puitteista ja

mukavuusalueestani – tai paavi Franciskuksen sanoin- ”sohvastani”, voin sanoa koko sydämeistäni, että sain ja saan joka päivä tilalle monin verroin enemmän.

Seistessäni uuden tieni risteyskohdassa omistin sen, niin kuin aivan kaiken, elämäni, opiskeluni ja työni Jumalalle. Hän on suuressa hyvydessään ohjannut ja tukenut minua matkani joka vaiheessa. Kun kirjoitan tätä, olen juuri valmistunut toimintaterapeutiksi ja aloittanut ensimmäisessä työpaikassani, jossa teen työtä psykiatristen potilaitten parissa. Koen, että teen sitä työtä mitä minun kuuluu tehdä. Työni on aivan uudella tavalla merkityksellistä, koska en tee sitä yksin enkä itseäni varten. Jumala on läsnä kaikessa, työssäni, potilaissani, arjen eri sattumuksissa. Voin todella allekirjoittaa paavin sanat siitä, että elämä on aina kaunista, kun

päättämme elää sitä täysillä, käyttäen
käsiämme ja kykyjämme yhteyden,
sovituksen ja luomisen välineinä.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/sohvalta-ylos/](https://opusdei.org/fi-fi/article/sohvalta-ylos/) (27.3.2026)